

TUNEL DO KOSMU

Jiří Wojnar

TUNEL DO KOSMU

JIŘÍ WOJNAR

Přehlížená poselství a utajované
skutečnosti

Část II., volně navazující na předchozí
knihu

UFO, bible a konec světa

Tunel do kosmu

Druhé, rozšířené a přepracované vydání

autor Jiří Wojnar

Korektura: Jan Korgyík

**Musíš pochopit, že mezi knihami
považovanými za povrchně magické
jsou i jiné,
které jsou takovými jen na pohled.
Ty obsahují tajemství starých učenců.
Pokud v nich nalezneš nějaký přirozený nebo umělý postup,
vezmi ho za vlastní – ponech si ho!**

Roger Bacon (1214 – 1294)

Axiom...

... je velmi gumový pojem, který podle Slovníku cizích slov může znamenat:

- a) základní filozofickou větu platnou bez dokazování;
- b) zásadní poučku; samozřejmou nespornou pravdu;
- c) východiskovou větu vědecké teorie, v dané teorii nedokazovanou...

Obsah

Úvod a „nultá kapitola“	11
I. Příznaky doby	29
<i>Věda</i>	29
<i>Vzdělání</i>	30
<i>Energie</i>	32
<i>Velké maličkosti</i>	36
<i>Genetika atomu</i>	37
<i>Kámen mudrců?</i>	38
<i>Klece na myšlenky</i>	40
<i>Klapky na oči</i>	41
<i>Výchova</i>	43
II. Studená záhada	47
<i>Záhada geologických přelomů</i>	48
<i>Hranice poznání</i>	50
<i>Studená záhada</i>	53
<i>Kde vzít teplo?</i>	55
<i>Zpráva o jednom z „konců světa“?</i>	56
<i>Posvátné zaklínadlo – stratigrafie</i>	58
<i>Posun zemské kůry?</i>	59
<i>Naklonění rotační osy?</i>	60
III. Milníky zapomenutého času	63
<i>Představa jménem čas</i>	64
<i>Kamenné milníky minulých dob</i>	65
<i>Kdosi...</i>	67
<i>Záhadné stavby</i>	68
<i>Kladivo na historii</i>	69
<i>Utajovaná historie</i>	71
<i>Árijská degradace nepochopeného</i>	72
<i>Ciferníky zapomenutého času</i>	75
<i>Převratné názory</i>	76
<i>Další poznatky</i>	78
<i>Nová pracovní hypotéza</i>	81
<i>Hledání ztraceného času</i>	82

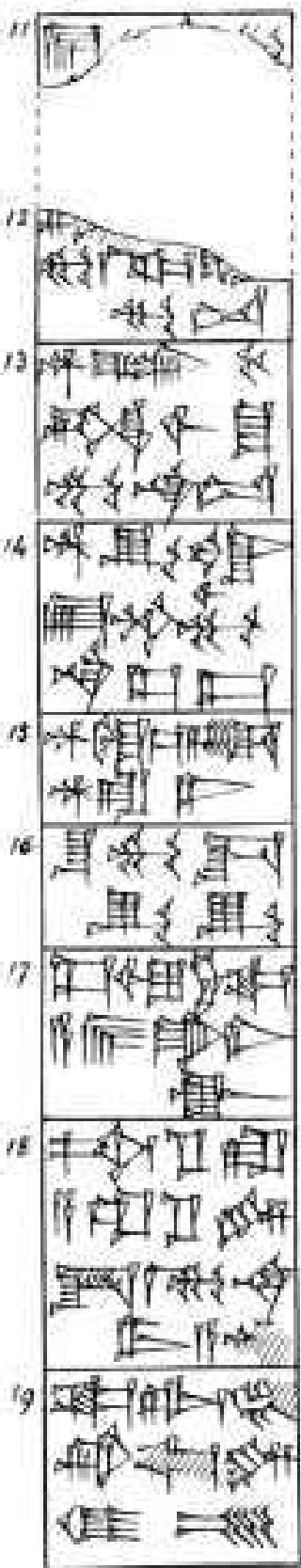
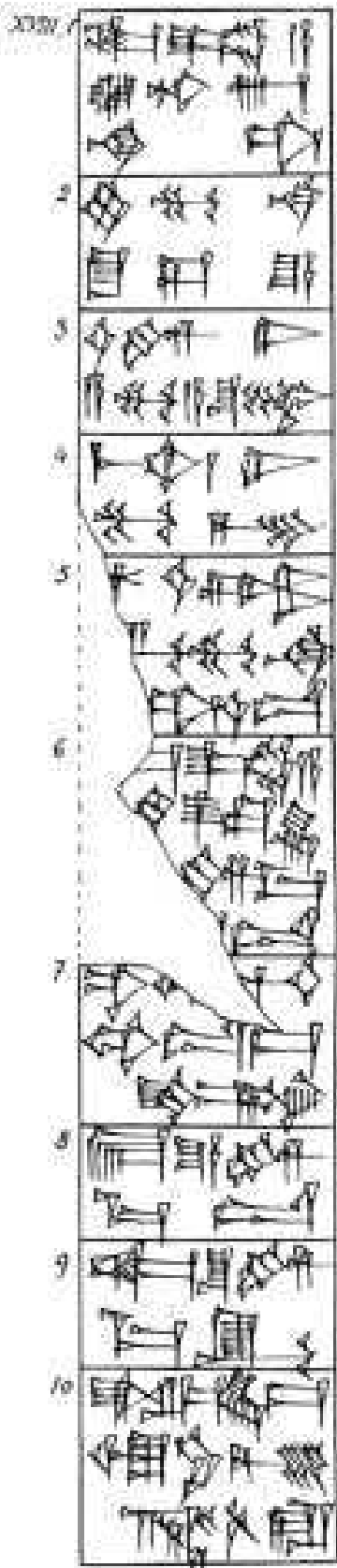
<i>Počáteční omyl?</i>	83
<i>Výměna „bohů“</i>	84
<i>Časové shody</i>	85
<i>Inklinace</i>	86
<i>Sar</i>	88
<i>Datování radiokarbonovou metodou</i>	92
<i>Popletologika</i>	93
<i>Jak stará je Země?</i>	95
<i>Shrnutí</i>	97
<i>Archeoastronomická datování</i>	98
<i>Zmatky v nebeské ZOO</i>	101
<i>Tajemní stavitelé</i>	107
<i>Damoklův meč</i>	108
<i>Vetřelec</i>	109
<i>Sedm Světů Hopi</i>	110
<i>S hlavou v písku</i>	112
<i>Potlačené vědomí</i>	113
IV. Planety dvou sluncí	115
<i>Planety</i>	116
<i>Chybějící položka</i>	118
<i>Planeta „X“</i>	119
<i>Sluneční soustava jinak</i>	122
<i>Před „stvořením“ Země</i>	124
<i>Slunce</i>	126
<i>Jupiter</i>	130
<i>Stvoření Země a planetární bůh</i>	131
<i>Wiltshirské planetárium</i>	134
<i>Planety prvního Slunce</i>	135
<i>O hodnotě a věrohodnosti teorií</i>	137
<i>Hmota, čas a prostor</i>	138
<i>Superfyzika?</i>	138
<i>Velký třesk a rozpínání vesmíru</i>	140
<i>Vzdálenost jako násobek rychlosti a času?</i>	142
<i>Neznámá síla</i>	145
<i>Nebeský kulečník</i>	148
<i>Vynucená kosmická rovnováha</i>	149
<i>Svědectví o nebeské bitvě</i>	152
<i>Bombardování z vesmíru</i>	155

<i>Pozemské důkazy „nebeské bitvy“</i>	157
<i>Vědomé lži zástupců vědy?</i>	159
<i>Mars</i>	161
<i>Následky a lidské povědomí</i>	163
<i>Kolektivní amnézie</i>	164
V. Extra Terrestrial	165
<i>Rozbouřená planeta</i>	166
<i>Bytosti ze světa zdánlivé tmy</i>	166
<i>Umělci v přežití</i>	168
<i>Krev a látková výměna</i>	168
<i>Teplo</i>	169
<i>Oko a způsob vidění</i>	170
<i>Infračervené „slunce“</i>	172
<i>Vrožený filtr</i>	173
<i>Širší způsob vnímání?</i>	175
<i>Klimatické vlivy</i>	176
<i>Původ Anunnaki</i>	177
<i>V rytmu inteligentního života</i>	179
<i>Zásadní rozpor</i>	180
<i>Planeta Života</i>	182
<i>Důkazy na Zemi</i>	184
<i>Regenerační komory?</i>	184
<i>Na stopě podvodu?</i>	185
<i>Interferenční vzory na monolitech?</i>	188
<i>Náhrobky ješitnosti a arogance</i>	189
<i>Šeptající kameny</i>	191
VI. Síla geparda	195
<i>Raketa v silu?</i>	195
<i>Na kocouřích křídlech?</i>	197
<i>S primitivní hi-tec do jedenadvacátého století</i>	198
<i>Bájný sloup Ded a Pepiho šém</i>	199
<i>Pepiho „cesta k nesmrtelnosti“</i>	200
<i>Světlo na konci tunelu</i>	201
<i>Vzhůru k nebeské bráně</i>	202
<i>Kde je hnací síla?</i>	203

<i>Tunel do kosmu</i>	205
<i>Síla geparda</i>	207
<i>Schémata v „Knize mrtvých“</i>	209
<i>Jak provrtat vzduch</i>	210
<i>Efektivněji než dnes!</i>	213
<i>Zpráva od přítele „Zachariáše“</i>	214
<i>Dům v Sumeru?</i>	217
<i>Gudeova kosmická základna</i>	218
<i>GIR.SU – velké tajemství bohů</i>	220
<i>Svícen a sedm lamp</i>	221
<i>Problém rozdílných zdrojů</i>	222
<i>Okno Ré</i>	224
<i>Nazca</i>	226
VII. Vládci dvou věží	229
<i>Záhada „jaguáří stély“</i>	229
<i>Dva sloupy</i>	234
<i>Šalomounův chrám</i>	238
<i>Rozměry prvního chrámu</i>	239
<i>Atmosférická elektřina</i>	242
<i>Chrámy?</i>	243
<i>Kosmická energie</i>	244
<i>Fotony, kvanty a slunovrat</i>	245
<i>Jeruzalémské elektronové dělo</i>	247
<i>Klíčem je Archa úmluvy!</i>	247
<i>Zesilovač</i>	250
<i>Ladění</i>	251
<i>Ověřovací zkouška</i>	252
<i>Vypínač</i>	253
<i>Létající král</i>	256
<i>Čerpací stanice Jeruzalém</i>	256
<i>Skrytý odkaz bohů</i>	258
<i>Opomíjená energie</i>	259
<i>Stroje na počasí?</i>	259
<i>Krystaly Velké pyramidy</i>	260
<i>Metalurgická továrna v Tiahuanaco</i>	262
<i>Odkaz</i>	264
<i>Neoddělitelnost znakového písma od obrázků</i>	265
<i>Duat i na americkém kontinentu?</i>	266

VIII. Síly dobra a zla	271
<i>Únosy a setkání</i>	<i>274</i>
<i>Zlatí mravenci</i>	<i>276</i>
<i>Pomníky domnělé pravdy</i>	<i>278</i>
<i>Síly dobra a zla</i>	<i>279</i>
<i>Kam dospěla lidská civilizace?</i>	<i>281</i>
<i>Z pohledu mimozemšťana</i>	<i>282</i>
<i>Proč nepřijdou?</i>	<i>284</i>
<i>Mimozemšťané</i>	<i>285</i>
<i>Quo vadis?</i>	<i>287</i>
<i>Desatero „příkázání“</i>	<i>289</i>
Poznámky	296
Literatura	302

Gudea cyl. A XVIII

Úvod a „nultá kapitola“

Milí příznivci neobyčejna, filozofové a hledači pravdy. Máte v rukou druhé, aktualizované vydání této knihy. Její obsah, jak se nakonec dalo očekávat, vyvolal řadu polemik. Nejenže se ozvalo mnoho příznivců, ale objevila se i blahodárná kritika. V tomto směru je zajímavá jedna věc – byla vždy konstruktivní a žádný kritik se k obsahu nepostavil odmítavě! Byl jsem upozorněn na několik formálních i „překlepových“ chyb, zejména na nepřesnosti v některých číselných údajích. Za všechny připisy srdečně děkuji, jsou pro mne neocenitelným přínosem. *Mea culpa!* Dám si pozor, aby se podobné chyby neopakovaly. Jenže... Při obrovském množství zpracovávaných údajů uniknou drobné chyby i redaktorům, kteří v tomto případě nemají nijak lehkou práci.

Pokud tuto knihu čtete v tomto vydání a poprvé, vězte, že veškeré nalezené nedostatky byly napraveny. Je na Vás, abyste objevili jiné...

Přestože se to mnohým nelíbí, považuji za nepopiratelný fakt, že před mnoha tisíci lety na Zemi působila civilizace na vysoké technické úrovni. Mnozí jí přisuzují mimozemský původ, někteří míní, že jde o pozůstatky staré pozemské kultury, která se vyvinula přirozenou cestou.

Dnes už dávám za pravdu oběma skupinám a mám pro to ne jeden důvod. Například: pokud by byla pouze pozemskou civilizací, musela by se vyvinout v naprosté izolaci od ostatního světa. To je ovšem, i z hlediska přípustné sporných a sporných poznatků o vývojových etapách lidstva, téměř vyloučeno. Dosavadní nálezy, bez výjimky, jednoznačně potvrzují pravý opak.

Mnohé ale nasvědčuje tomu, že kdesi na počátku nám známé historie z původní skupiny „bohů“ zbyl už jen malý hlouček a nadto se projevil jakýsi třetí vliv. Nelze vyloučit nouzové přistání nebo havárii; cizí astronauti, kteří evidentně nepatřili k Anunnaki, mohli být na Zemi z jakýchsi důvodů ponecháni, nebo se zde skryli před pronásledovateli. Nic nelze vyloučit. V každém případě to byly člověku velmi podobné inteligentní bytosti, možná i kolonisté, kteří zde byli odkázáni sami na sebe. Mohlo ovšem jít i o vyslance původních „vládců Země“, plnící časově omezený speciální úkol (viz předchozí knihu *UFO, bible a konec světa*).

Období, o němž je řeč, provázely rozsáhlé tektonické a klimatické změny, které rozdělily veškeré dění do tří významných etap.

Odkaz doby se uchoval v podivuhodných komplexech megalitických staveb, na něž narážíme všude na světě. Zásluhou zvoleného materiálu a zvlášt-

ního způsobu konstrukce přežily mnoho tisíciletí. Z některých nálezů a indicií je zřejmé, že tato *super-* nebo *sub-* *civilizace* využívala technologií a prostředků, které se současníkům mohou zdát primitivní. Jenže zdání klame, protože bližší pohled odhalí překvapivou, geniální koncentraci funkcí, integrovaných do minimálních prostředků.

Tajemní cizinci disponovali rozsáhlými znalostmi, jichž uměli efektivně využívat ve zdánlivě „polních podmínkách“. Zařízení, které dnešními slovy nelze nazvat jinak než kosmodrom, sloužící k udržování „mostu“ mezi pozemskou kolonií a mateřskou lodí, bylo úmyslně zničeno po odchodu hlavní skupiny (zhruba v roce 1433 př. n. l.). Zdá se, že všichni Zemi neopustili, malá skupina musela ještě nadlouho zůstat.

Smyslem této knihy je zdokumentovat snahy směřující k odhalení smyslu starých textů a pokusy pochopit a rekonstruovat funkci některých v nich popsaných technických zařízení. Myslím, že v několika případech se to velmi přesvědčivě podařilo. A jak už to bývá, vynořilo se několik překvapivých závěrů a dvojnásobné množství nových otázek...

Stejně jako v předešlé knize se pokusím o výklad mnohdy složitých souvislostí populární formou. Vynasnažím se pokud možno vyhnout speciálním, mnohdy zavádějícím odborným termínům a používání cizích slov. Za pasáže, ve kterých bude jejich užití nevyhnutelné, se předem omlouvám.

Při transkripci cizích jmen zásadně ignoruji nesmyslné „čechizmy“! Mnoho lokálních názvů a vlastních jmen má počestvím zanikající skrytý význam, proto si zaslouží být psána tak, jak jsou uvedena v původních zdrojích. Zejména u bible platí – *nomen is omen* – ve jménu je osud! V ostatních pojmech a vlastních jménech je použito v amerikanistické resp. egyptologické literatuře *mezinárodně používaných výrazů* (španělština, angličtina).

Pozor! Roky „před naším letopočtem“, až na drobné výjimky, **nejsou označovány zkratkou př. n. l., ale záporným znaménkem (-)!**

Praxe mnohokrát prokázala, že lidé, kteří se náhodou a neočekávaně ocitli na opuštěném ostrově, dokázali mnohem více než jen přežít. Pokud ovšem dokázali svou situaci rozumně zhodnotit a nepropadli beznaději. Přitom nemám na mysli jen románově zpracovaný případ Robinsona Crusoe, ale především osudy mnoha novodobých ztroskotanců, například pilotů sestřelených nad oceánem za druhé světové války, japonských vojáků „zapomenutých ve službě“ na tichomořských ostrovech, námořníků ze ztroskotaných nebo potopených lodí a podobně. Pokud využili všech možností a znalostí své doby,

dosáhli mnohdy velmi pozoruhodných výsledků i navzdory improvizacím, daným omezeními prostředky a prostorem.

Intelligence, která se z jakýchkoli důvodů ocitla v nezáviděníhodné situaci na planetě, která, jak sami nejlépe víme, není pustým ostrovem, na tom jistě byla podstatně lépe.

Kdo se umí pohybovat v kosmickém prostoru, musí mít odpovídající znalosti. Dá se předpokládat, že znalosti inteligentní bytosti, ovládající technologii umožňující dálkové kosmické lety, budou nepoměrně vyšší a diferencovanější, než poznatky současných špičkových vzdělanců. Lze také předpokládat, že civilizace ovládající technologii, jejíž pomocí dokázala přepravovat velké skupiny (v případě Anunnaki to bylo 600 osob v lodích po 50!), je organizačně, technicky a především morálně a eticky na výši, o které se nám ani nezdá. Pokud nejde o tvory, jejichž morálka a etika je nám naprosto cizí, nevyhnutelně museli cestou k dosažení této úrovně projít vývojem, provázeným obdobnými problémy, s jakými se potýkáme už pěkných pár tisíciletí.

Velké cíle vyžadují *jednotu* nebo přinejmenším schopnost uzavírat za účelem jejich dosažení dohody mezi národy, disponujícími vysokým ekonomickým potenciálem a technologickým standardem. Víme, že už pouhé plánování, výroba, umístění a udržení směšně malé výzkumné laboratoře na oběžné dráze Země vyžaduje nejvyšší vypětí spojených sil několika ekonomicky a technicky vyspělých národů. Nutným předpokladem k dosažení úrovně umožňující meziplanetární nebo dokonce mezihvězdné lety je tedy nevyhnutelné sdružení kapacit mozků a zdrojů celé planety. Myslím, že bytosti, o nichž je řeč, nutně dospěly k jednotnému společenskému zřízení, zahrnujícímu minimálně jednu planetu.

Taková civilizace zákonitě musí být mnohem kultivovanější a organizovanější než naše. Na rozdíl od pisatelů hororových scénářů filmů, jako například *Den nezávislosti*, si ovšem myslím, že jako celek nemůže být agresivní. Ale jako v každé společnosti to nemusí platit vždy a pro všechny. Britského fyzika *Stevena Hawkinga* naproti tomu trápí obavy; míní, že mimozemská civilizace s největší pravděpodobností bude agresivní. Nevidí prý důvod, proč by se k nám měla chovat ohleduplněji, než se zachovali technicky nadřazení Evropané vůči domorodým kulturám Ameriky...

Je „přirozená agresivita“, údajně jedna z hybných pák vývoje humanoidů, skutečně natolik nezvládnutelná, aby ji i po dosažení vysokého vývojového stupně bylo zapotřebí vybíjet vůči obyvatelům jiných světů?

Ať už se ve věci původu a odhadu úmyslů mimozemšťanů blíží pravdě kterákoliv strana, jedno je jisté:

Dnešní lidstvo bylo nejpozději na počátku zaznamenané historie ovlivněno kontaktem s minimálně dvěma odlišnými druhy vysoce inteligentních a ne-

sporně humanoidních bytostí, využívajících technologie spočívající na zákonech „mikrofyziky“. My, lidé žijící na přelomu dvacátého a jedenadvacátého století, zatím jen nesměle odhalujeme její základy. Některé objevené artefakty a stopy ovšem mohli zanechat pozemšťané, kteří se zmocnili této cizí technologie nebo byli poučeni o způsobu, jak ji použít.

Archeologové a historici si všímají jen věcí, které jsou jim povědomé. Tedy těch, které jsme schopni vnímat a „vysvětlit“ na základě *domnělé znalosti* vlastního dějinného vývoje. Vědecká terminologie, zavedená ve všemožných oborech bádání, se paradoxně stala obrovskou přítěží. Původně se vzdělanci rekrutovali z církevního prostředí užívajícího stavovské latiny. Rozšířený okruh vzdělců využíval tohoto jazyka nadále, protože umožňoval komunikaci v celosvětovém jazykovém babylóně. Latina coby mrtvý jazyk ovšem brzy nestačila držet krok s dobou. Exploze informací vyžadovala pojmenování obrovského množství termínů, mnohé vědy si začaly vypomáhat řeckými a kombinovanými výrazy. Tomuto zmatku se dokázala vyhnout jen elektronika, v níž se brzy etablovala angličtina, z níž je odvozena i živá „computerovština“ dnešních dnů.

Výrazy odvozené z archaické pomocné terminologie, užívané pionýry toho kterého odvětví, jsou ošidné odrazové můstky. Nešťastníky, kteří je využívají a nekriticky akceptují, s neúprosnou pravidelností odmršťují libovolnými, většinou nežádoucími směry. Jsou v situaci zoufalce, který marně pátrá v databázi internetu po informacích, nemaje správný vyhledávací klíč. Neustále naráží na cosi, o čem nemá zájem. K vlastnostem „zavedených termínů“ patří schopnost velmi sugestivně ovlivňovat, ba určovat směr a způsob myšlení!

Poznatků a „objevů“ utěšeně přibývá, a to hlavně proto, že jsme se opět dopracovali k některým znalostem dovolujícím rozpoznat a interpretovat některé části dávno zapomenutých věd. Ostatních indicií, které zatím ještě přesahují naši úroveň, si nevšimneme, i kdybychom o ně stokrát denně doslova zakopávali...

Hlavní brzdou pokroku při vyhodnocování **všech**, nejen těch sporných nálezů, je absence interdisciplinární spolupráce. Archeology, kteří si teprve před nedávnem ráčili povšimnout toho, že existuje cosi jako počítač, stále ještě neprovázejí technici, elektroinženýři a jiní odborníci a především zde schází *všem srozumitelná terminologie*. To, jak později uvidíme, je velká chyba.

Pokud si v muzeu prohlížíme první elektrické nebo i jiné stroje z konce devatenáctého století, ruku na srdce – bez příslušné informační cedulky bychom málokdy uhodli, k čemu vlastně sloužily! Přitom je vyrobil „moderní člověk“; jde tedy o předměty, které vzhledem k tisíce let starým nálezům po-

cházejí z doby takřka současné. Z tohoto zorného úhlu mnohé prastaré „votivní předměty“ (sloužící náboženskému kultu) nemusí být tak záhadné.

Narazíme-li na popisy dílčích částí či projevů určité, nám již známé technologie, můžeme užitím logické retrospektivy odkrýt a rekonstruovat i jiné technologické skupiny a celky. Užívání jakékoli technologie je podmíněno jistými zákonitostmi a vyžaduje existenci odpovídající infrastruktury.

Namátkou lze vybrat třeba automobil.

Tento všem notoricky známý stroj pozůstává z tisíců drobných součástek. Jeho výrobě, počínaje prostým šroubkem a maticí, ovšem předcházela vývoj složitějšího precizního strojního a nástrojového vybavení a především metalurgie. Ta je sama o sobě opět přímo závislá na znalostech, nutných k rozpoznání, těžbě a zpracování kovových rud, a tak dále.

Nestačí však vyrobit auto. Jeho provoz vyžaduje infrastrukturu: silnice, síť čerpadel pohonných hmot a podobně. Silnice jsou budovány pomocí jiných složitějších strojů, pohonné hmoty dodává petrochemický průmysl, používající těžných surovin dopravovaných k místu zpracování komplikovanými systémy ropovodů, obrovskými tankery nebo obojím. Do toho všechno proudí ohromné množství elektrické energie. Musíme se postarat o její výrobu, rozvod... Nic není samo sebou. Ale proč to tady vlastně všechno povídám?

Jde o to, abychom si uvědomili, že se za každým koncovým výrobkem skrývá rozsáhlá a členitá infrastruktura a složitý organizační systém, řídicí a koordinující síť subdodavatelů, výrobu, vývoj atd. Pokud zde kdysi byla technická civilizace a jsme schopni objevit artefakty dokladující použití vyspělé techniky, musely tu zůstat i stopy po doprovodné činnosti! Ale pozor – vnější znaky dávné techniky se v ničem nemusí podobat tomu, nač *my* jsme zvyklí...

Prakticky každý je schopen vyrobit hliněnou cihlu po způsobu Sumerů. Krok k páleným cihlám už není tak velký. Z nich jedinec snadno postaví dům a parta zedníků obrovskou budovu. Rozdíl je jen v účelu stavby. Bude to chrám, dům s byty, kravín, nebo centrála atomové elektrárny?

Člověk, zvědavě pozorující činnost „bohů“, je učenlivý, přemýšlivý tvor. Časem se naučil využívat některé prvky jejich technologie. Budovy chrámů, stavěných k počtě podivuhodných bytostí, které odešly (nebo zahynuly?), napodobovaly řadu architektonických prvků předchozích, podle přísných pravidel a pod dozorem fyzicky přítomných „bohů“ zřizovaných staveb. Proto se místy jakoby „zázrakem“ objevuje vysoce vyvinutá architektura, postrádající jakékoliv příznaky nutného předchozího vývoje.

Stále ovšem musíme brát ohled i na možnost, že jsme svědky pokusu znovuvzkříšení civilizace zničené obrovskou globální katastrofou. Artefakty

i prastaré záznamy nepřímou naznačují, že máme co do činění s kombinací, v níž je takřka rovným dílem zastoupeno obojí.

Slévač nikdy sám nepostaví lokomotivu, i když nesčetněkrát odlil kov potřebný k její výrobě, stejně jako člověk vyrábějící pneumatiky nezhotoví součástky, z nichž by šlo sestavit provozuschopné auto. Stejně tak nebyli současníci dávných Návštěvníků ani jejich potomci schopni uvést do chodu „zázračná zařízení bohů“, byť jejich kopie byly navenek velice přesné.

Naplnění posvátnou hrůzou sledovali pohyb „bohu podobných bytostí“ (strojů), burácejících na obloze. Většina neměla ani tušení, že k jejich výrobě sami přispěli těžbou rud či zhotovením mnoha z tisíců potřebných drobností. Mnohé, co zažili a viděli na vlastní oči, se snažili popsat tak dobře, jak jim to dovolovaly omezené výrazové možnosti. Pokud zde citlivě dosadíme moderní výrazy, slupka nesrozumitelnosti praskne jako Popelčin oříšek – vyprávění prošlá mlýny věků odhalí svou neuvěřitelnou hodnotu.

Naši předchůdci zřejmě nikdy neznali principy pozorované techniky, technologické postupy výroby všech potřebných komponent a tajemství účinků, které se projevily jejich propojením. Byl jim znám jen způsob výroby, a někdy i název zhotovované součástky, o jejímž konečném uplatnění ovšem neměli ani potuchy.

Obrazně řečeno: byli v roli kuchaře roztápějícího velkou kuchyňskou pec, na které vařil a pekl. Myslel si, že plní tento jediný účel. O existenci kachlových kamen v obývacím pokoji sousedního domu, odděleného od jeho kuchyně tlustou zdí, neměl ani ponětí. Přesto to byl on, jehož přičiněním z nich sálalo příjemné teplo, sloužící někomu jinému.

Myslím, že se můžeme s jistou hrdostí ohlédnout na pozdější vývoj lidské civilizace, i když v mnoha ohledech byl a je provázen řadou stínů. Dnešní technologické úrovně jsme dosáhli vlastními silami.

V dobách, kdy člověk žil za nepřekročitelným plotem Ráje, byl „bohům“ v nejlepším případě jen „nosičem vody“. Vykonával všechny potřebné práce, ale nechápal jejich účel ve všech souvislostech. To, že dnes pomalu začínáme odhalovat smysl v útržkovitých zprávách předků, je jen naše vlastní zásluha.

Jedním ze základních předpokladů civilizačního vývoje je schopnost uchovávat a předávat postupně získávané informace. Pustme teď na chvíli z hlavy moderní počítače a datové sítě.

Základem informačního systému byly obrázky a grafická znázornění; primární nosiče rozsáhlých optických údajů. Pozvolnou abstrakcí znaků původního piktografického modulu se později vyvinulo písmo, sloužící k záznamu zvuku slov. Oba systémy jsou tou největší vymožeností, jíž lidstvo prokazatelně disponuje už tisíce let. Výtvarné umění a po něm psané slovo překlenuly

propast tisíciletí jako duhová klenba. Vyprávějí o minulosti, která se mnohdy jeví až neuvěřitelná.

Zdánlivě precizní zápisy slov jsou ovšem často velice zavádějící. V podstatě jediné, co opravdu víme, je to, že nemáme ani potuchy o tom, jak zněla řeč lidí, kteří je zanechali. Nevíme téměř nic o prostředí a dobových zvycích, o pozadí, které tak často mění význam zdánlivě jednoznačných slov. To, co věda prezentuje jako „soubory historických fakt“, jsou ve skutečnosti jen z nouze sestavené snůšky dohadů podložených sporadickými údaji.

Ukazuje se, že jedinou cestou k porozumění je interpretace opomíjených „primitivních piktogramů“. Jde o sdělení, předávaná univerzálními prostředky grafiky a prostorové geometrie, koncipovaná tak aby v nich obsažená informace byla srozumitelná každé **myslící** inteligentní bytosti. Touto problematikou se blíže zabývám v knize *Bestseller v kameni*; na tomto místě se věnujeme rozboru informací, zaznamenanými pomocí písmen a slov.

Jednomu z ucelených souborů všeobecně dostupných starých textů říkáme bible. Je smutné, že množství v ní shromážděných informací o domněle mystických obřadech posloužilo k založení moderních kultů, bez nichž by lidský duch pokročil mnohem dál. Je načase ohraničit rozsah dosud napáchaných škod, abychom už konečně přestali chodit v kruhu, v naději, že zeď, která nás zdánlivě uzavírá, časem sama od sebe spadne nebo ji za nás v pravý okamžik kdosi odstraní.

Přišel čas pochopit, že nejsme a nikdy jsme nebyli uzavřeni! Naopak. Otevřeme-li oči a přestaneme být otroky zvyku, uvidíme, že **okolo zdi, zbudované jen v našich hlavách, kroužíme vlastně zvenčí...** Tragické je, že ti, kteří nás nechávají věřit, že jsme vězni tohoto světa, tak činí záměrně!

Hrajeme roli opice narozené v zoologické zahradě, která **žije ve své svobodě** a lidi na druhé straně mříží **své klece** považuje za vězně **jejich světa...**

Množství prapodivných informací, nelogických a nesmyslných i z „hlediska víry“, probleskuje nejen z okleštěných, „kanonizovaných a posvátných Písem“, ale i ze sumerských, akkadských a čínských záznamů. Mezi nimi přitom není takřka vůbec žádný rozdíl, a není divu – vždyť i jádro stěžejního biblického textu, *Genesis*, obsahuje pouze kompilaci, vzniklou okleštěním domnělých sumerských „mýtů“. Jsme svědky ohromného paradoxu! Zatímco mnozí křesťané považují za nedotknutelně posvátný pouhý účelový výtažek, *nota bene* vypracovaný lidem, jehož kulturou pohrdají..., nemoudře zpochybňují pravost obsahu originálů stojících u jeho zrodu...

Zvláštní postavení zaujímají apokryfy; texty s utajeným smyslem obsahu, jež byly kvůli neslučitelnosti s pečlivě vykonstruovaným bludem označeny

nálepku „podvrh“. Jejich obsah a užití argumenty totiž často stojí v přímém rozporu se stěžejními body církvemi pečlivě deformovaného světonázoru... Mnohdy prokazatelně starší verze textů, než jsou ty, které byly použity v „oficiální“ bibli, byly sepsány tak, aby nezasvěceným dokonale uzavřely přístup k utajeným informacím. Příkladem jsou např. Enochovy (Henochovy) knihy, které katolická církev nekanonizovala (neschválila) – jednoduše vycenzurovala z bible. Dnes už je jasné proč.

I takzvané „pseudoverze kanonizovaných textů“, většinou podstatně starší než „uznaný originál“, mnohdy líčí události jinak než přijatá Písma. Zde platí obdobný přístup jako u apokryfů – co neodpovídá dogmatu, je prostě „špatná kopie“... Jenže – zatímco mnoho „přijatých textů“ obsahuje jen nesouvislý a mnohdy ani „cestou náboženských představ“ nevysvětlitelný blábol, najdeme v jejich „pseudo-“ protějšcích celou řadu dnes už snadno pochopitelných, velmi logických informací! V těchto písemnostech, i když i je značně poznamenal čas a přepisy, nacházíme dlouhé pasáže přímo žadonící po technické či astronomické interpretaci. Příliš často úplně zapomínáme na skutečnost, že „naše kultura“ vděčí za existenci přílivu informací, proudících do Evropy z arabských zdrojů. Jinými slovy – z území dávno zaniklé „kolébky kultury“. Dommělé podvrhy – dříve označované za „čarodějnické a kacírské knihy“ – jsou zdrojem zasluhujícím maximální pozornost. V době, kdy byly napsány, neměl psát kdekdo, nebyli grafomané ani kopírky – zaznamenávány a pečlivě kopírovány byly jen opravdu výjimečné události a důležité poznatky.

Mnich Bacon, žijící „v temnotách třináctého století“, věděl, o čem mluví!

Pátrání po dávných technologiích má svá pravidla. Pokud kupříkladu nalezneme záznam popisující let „zázračného hřmícího ptáka“ a z průvodních jevů jednoznačně vyčteme popis a charakteristické znaky čehosi, co ze všeho nejvíce připomíná tryskové letadlo, nelze vše jednoduše jen odbýt lacinou poznámkou o „přebujelé fantazii pisatele“. Popsané jevy také lze připsat „náhodě“ či celou záležitost odbýt jiným navyklým způsobem.

Pro skutečného **badatele** je však v takovém případě přímo povinností zahájit pátrání po zbytcích nebo příznacích infrastruktury, umožňující výrobu a provoz popsaného stroje. Po neúspěšném prověření všech možností může nanejvýš konstatovat, že uvedené údaje jsou *na základě současných znalostí* nevyložitelné.

Takto se ovšem dosud nikdo nechoval. Podobné záležitosti byly jednoduše navždy deklasovány uvržením mezi „náboženské mýty“. Jakoby lidé dávnověku neznali nic jiného než primitivní práci a náboženství! Přijetí takové představy by se církvi náramně hodilo!

Dospějeme-li rozbořením popisu vlastností popisovaného letounu (je to vlastně U.F.O. – neidentifikovaný létající objekt...) k závěru, že ho s největší pravděpodobností poháněl náporový reaktivní motor, nemá smysl zahájit pátrání po zříceninách výrobní haly plné soustruhů. Tyto úžasně výkonné motory neobsahují ani jedinou rotující součástku! Musíme pátrat po jiných možnostech zpracování kovů; především k výrobě přesných odlitků plechů a *keramiky*. Postavení stroje tohoto typu není obtížnější než stavba ultralehkého letadla.

Provoz letounu poháněného touto jednotkou ovšem má jisté zvláštnosti. Mimo vhodného paliva potřebuje poměrně dlouhou přistávací dráhu, což podmiňuje existenci rozsáhlé letištní plochy, a speciálního startovacího zařízení. Orientaci pilotů, kteří kvůli vlastnostem pohonu, obdobně jako u *space shuttle*, nemají možnost „prostartovat“, musí zajišťovat rozsáhlá síť přirozených a dobře viditelných *umělých orientačních bodů*. Zkusíme se po tom všem poohlédnout...

Téměř na všech kontinentech nacházíme stopy důlní činnosti. Rozsah nálezů naznačuje, že kovy byly těženy v nemalém množství. Stáří některých rudných dolů je mnohdy odhadováno *na více než sto tisíc let*. Těženy byly měď a cín, dále pak zlato, stříbro a někde i železo. Většina jmenovaných kovů se ovšem nachází v konglomerátech (směškových rudách) obsahujících mnoho vzácných kovů (například častým průvodcem stříbra je uranová ruda, smolinec).

Je pozoruhodné, že znalost těžby kovových rud dolováním a způsobů jejich zpracování za velmi vysokých teplot nacházíme na všech kontinentech, mnohdy i na místech tak odlehlých a nepřístupných, jako je bezesporu *Nan Mandol* (Karolínské ostrovy). Ve vodách laguny ostrůvku ztraceného uprostřed oceánu našli japonští potápěči množství *platinových slitků*. Jako by kdysi dávno existovala škola navštěvovaná horníky, hutníky a kováři z celé planety...

Většina tehdy užívaných kovů vykazuje stopy nebo i větší množství příměsí wolframu, niklu, zirkonia a podobně, které dnes běžně používáme k legování (zušlechťování) ocelí a výrobě kompozic barevných kovů. Jejich přidáváním dodáme tavenině z jinak nevhodných, například příliš měkkých kovů, překvapující vlastnosti. Přidáním dvaceti procent měkkého, snadno tavitelného cínu do nepříliš tvrdé mědi získáme velmi odolný bronz. Tato slitina je po dalším zušlechťování použitelná například k výrobě neočekávaně kvalitních pružin a vysoce odolných elektrických kontaktů. Existují náznaky, že dávní řemeslníci dokázali vyrobit bronz, předčící užitnými vlastnostmi i legendární damascenskou ocel.

Období, v němž zejména na severu Evropy zdánlivě došlo k největšímu rozšíření bronzu, je archeology a historiky označováno za „dobu bronzovou“. Nalezené výrobky můžeme seřadit od primitivních odlitků až po obdivuhodné

práce, vyžadující rozsáhlé technologické znalosti a vysokou řemeslnou zručnost (např. lití drobných a dutých předmětů metodou „ztraceného vosku“).

Vlastnosti bronzu jsou dány poměrem základních kovů ve slitině. Rozbořením struktury a složení některých výjimečných výrobků bylo zjištěno, že obsahují příměsi, které jim dodávají neobvyklou pružnost a tvrdost. Tato okolnost je ovšem, jak jinak, přičítána „náhodně příznivému znečištění použitých základních surovin“. Zatímco věda tvrdí, že první bronz byl vyroben na bázi mědi a arzenu, zdá se, že arzén byl používán jako náhražka až poté, když byla vyčerpána zásoba cínu na celém tehdy dosažitelném území.

Obdobně jako v jiných sférách lidské činnosti můžeme i v metalurgii vysledovat **postupný úpadek primárních znalostí**. Sporná datování nálezů, které nezapadají do rámce standardu „daného stupně vývoje“ (čti: do vykonstruovaných historických schémat), utvrzují podezření, že původní velmi dokonalé výrobní postupy a receptury postupně upadaly v zapomnění.

Technologie, která původně sloužila výrobě namáhaných legovaných součástí složitých zařízení a strojů, zakrněla. Slevači, jimž jejich předkové nebo mistři nepředali tajemství dávných receptur, se věnovali pouhému odlévání užitkových či ozdobných předmětů a zbraní z nezušlechtěných slitin. Tato činnost byla už jen odleskem „zbytkových znalostí“; využívala z generace na generaci předávaných znalostí původních mistrů, kterých ostatně bylo vždy pomálu (viz dále v textu). Stručně řečeno: **historiky a neo-darwinisty zastupovaný „postupný vývoj“ jako by zpočátku probíhal „naruby“!**

O jaká **fakta** se opírá jiné „neochvějné tvrzení“ archeologů a historiků, bazírujících na tom, že „doba bronzová“ předcházela „dobu železnou“?

Železo je velmi rozšířeným prvkem zemského povrchu, mnohem snadněji těžitelným a zpracovatelným než slitina mědi a cínu, použitelná jen v případě přesného dodržení poměru. Stále vzácnější cín přitom musel být k hutím namáhavě dopravován z velkých vzdáleností.

O způsobu výroby železa a rozsahu užívání železných výrobků v pradávných dobách mnoho nevíme. Proč?

Železo v kyslíkové atmosféře extrémně rychle koroduje, neošetřené předměty mají krátkou životnost. Důkaz je nedaleko. Pokud se vypravíte do českého pohraničí, snadno najdete zbytky budov vysídlených po roce 1945. Kolem nich postávaly zbytky zemědělských strojů, pluhy, brány a podobně. Tedy žádné lehké kousky, ale poctivé kusy kovaného železa a oceli. Po zhruba pěti desíletích po nich nezbyla téměř už ani ta rez!

Při posuzování vývoje výroby železných produktů narážíme na velmi zavádějící tvrzení. Historici totiž trvají na tom, že první člověkem zpracovávané

železo bylo železo meteorického původu! Potvrzuje to prý i stáří nálezů... Není se čemu divit: meteorické železo, „kov shazovaný z nebes samotnými bohy“, bylo používáno k výrobě dobře opatrovaných předmětů mimořádného symbolického významu. Mimo to, jak potvrzují metalurgické rozbory, obsahuje značné množství niklu – kovu dnes přidávaného do nerezavějících ocelí. Předměty z meteorického materiálu se z obou uvedených důvodů zákonitě musely uchovat déle, než ostatní!

Podle mého názoru byly luxusní předměty z meteorického železa vyráběny společně s železnými předměty běžné denní potřeby. Povrch bronzových zbraní a ozdob připomínal zlato – kov bohů, a proto zprvu asi byly řazeny do první skupiny. Nelze si představit, že tohle všechno nenapadá odborně vzdělaného archeologa! Pokud ve vzdělání odborníků posuzujících vývoj lidstva skutečně existuje taková „černá díra“, je to přinejmenším na pováženou.

Víme, že některé kovářské dílny dospěly ve výrobě a zpracování železa na velmi vysokou, někdy dokonce dodnes nedosažitelnou úroveň. Dávni kováři, zejména výrobci zbraní, užívali technologických postupů, z nichž mnohé pro nás zůstávají záhadou. Mám na mysli například výrobu proslulých japonských mečů. Způsob legování a koncové úpravy korpusu, ukutého ze spletených ocelových drátků, užívaného jako polotovar k výrobě mečů japonskými zbrojíři, nejsme schopni analyzovat ani nejmodernějšími přístroji.

Technologie tavení železa vyžaduje poměrně vysoké teploty: „... *dosažitelné jen v pecích zvláštní konstrukce, vynalezené až mnohem později*“, tvrdí přívrženci teorie pozvolného vývoje. Dosažení požadovaných teplot přes 1000 °C vyžaduje použití vhodného paliva a uhlí prý tehdy ještě neznali.

Jenže... Podle nálezů, o kterých vědci hovoří jen velmi neradi, byla podle historických tabulek už dávno před železem, a dokonce i před „oficiálním povolením“ počátku „doby bronzové“, *tavena platina, vyžadující nesrovnatelně vyšší žár* (okolo 3827 °C)!

V **neporušené skalní formaci**, která podle geologů nepochybně vznikla **před 135 000 000 let**, bylo nalezeno ocelové kladívko s ulomenou, zcela petrifikovanou (zkamenělou) dřevěnou násadou. Chemický rozbor evidentně zúšlechťené a vytvrzené hlavy kladiva odborníky šokoval.

Obsahuje:

- 96,6 % Fe (železa)
- 2,6 % Cl (chlóru!)
- 0,74% S (síry)
- 0,06% jiných příměsí, **mezi nimi ale ani stopu po uhlíku a křemíku!**

Taková ocel **není vyrobitelná žádným z dnes známých metalurgických postupů**, především ne **z železné rudy, vyskytující se na Zemi**. Nepřítomnost jakékoli příměsi užívané ke zušlechťování oceli (niton, měď, nikl, vanad, kobalt atd.) potvrzuje, že nalezené **nerezavějící** kladivo nemohl v historických dobách vyrobit nikdo na světě. Kdy a kdo používal tuto technologii, a proč se její tajemství nedochovalo? A pokud je nález mladšího data, jak dalece lze vůbec věřit geologickému datování?

Jsou tu i náznaky svědčící o výrobě hliníku a jeho slitin. Surový, dále už lehce zpracovatelný hliník však lze získat pouze elektrolýzou z upraveného bauxitu...! Alespoň si to dosud myslíme, protože na jinou možnost jsme zatím nepřišli. A ani ji nehledáme, proudu máme přece dost...

Nebuďme jako „vědci“; nepodceňujme znalosti dávných metalurgů!

Otázky, které bývají nejčastější příčinou „hustého vzduchu“ v průběhu vzácných „debat na interdisciplinární úrovni“, zní: Dospěli dávní řemeslníci k řešení těchto složitých problémů sami, nebo zde „někdo“ napomohl? Byli tu mimozemšťané, nebo skutečně existovala jakási pra-supercivilizace?

Z biblického popisu výroby „kovového náčiní pro kultovní potřeby“ prvního jeruzalémského chrámu vyčteme, že většina předmětů byla zhotovena litím do forem z vhodně upravené hlíny. Tehdy byly odlity i dva 19 metrů vysoké (či dlouhé) rovné měděné sloupy o průměru 2,20 metru, jejichž stěny byly pouze 8 cm silné! Každý zvonař potvrdí, že by to byl obrovský problém i dnes. Je třeba si uvědomit, že pro tento účel musela být postavena obrovská tavicí pec, nebo celá kolona současně provozovaných pecí, které **musely pojmout nejméně deset kubických metrů roztaveného kovu!** Lze jen těžko uvěřit tomu, že slévárna, jejíž poloha je v bibli specifikována, zmizela bez jediné stopy. Ostudné je, že ji dosud nikoho nenapadlo hledat!?...

Vzhledem k tomu, že archeologové (samozřejmě bezvysledně) pátrali i po stopách Mojžíšova putování pouští, je takové zanedbání přinejmenším podivné. Lidé Schliemannova ražení už asi nenávratně vymřeli...

Měrná hustota mědi je 8,96 g/cm³. Prostým výpočtem dospějeme k 90,7 tunám pro jediný sloup... Toto už samo o sobě jedinečné dílo navíc ještě korunovala koule o průměru 240 cm. Kdyby tyto útvary nebyly duté, musel by každý vážit téměř 65 tun. Jenže ony duté byly!

Jak byly odlity tak obrovské, celistvé duté koule? Byly zhotoveny způsobem „na ztracenou předlohu“? Jak byly dopraveny na staveniště kompaktní kovové sloupy, dosahující výšky devítipatrového domu? A jak vztyčeny? A čemu to vlastně všechno sloužilo? Jako luxusní ozdoba? To určitě ne.

Dohromady bylo spotřebováno obrovské množství kovu. Bible říká, že sám Šalomoun jednoduše ztratil přehled o jeho váze. Opravdu pozoruhodný a pečlivě zdokumentovaný (a se vzácnou pozoruhodností vědou pečlivě opomíjený...) výkon domněle „zaostalých předků“...

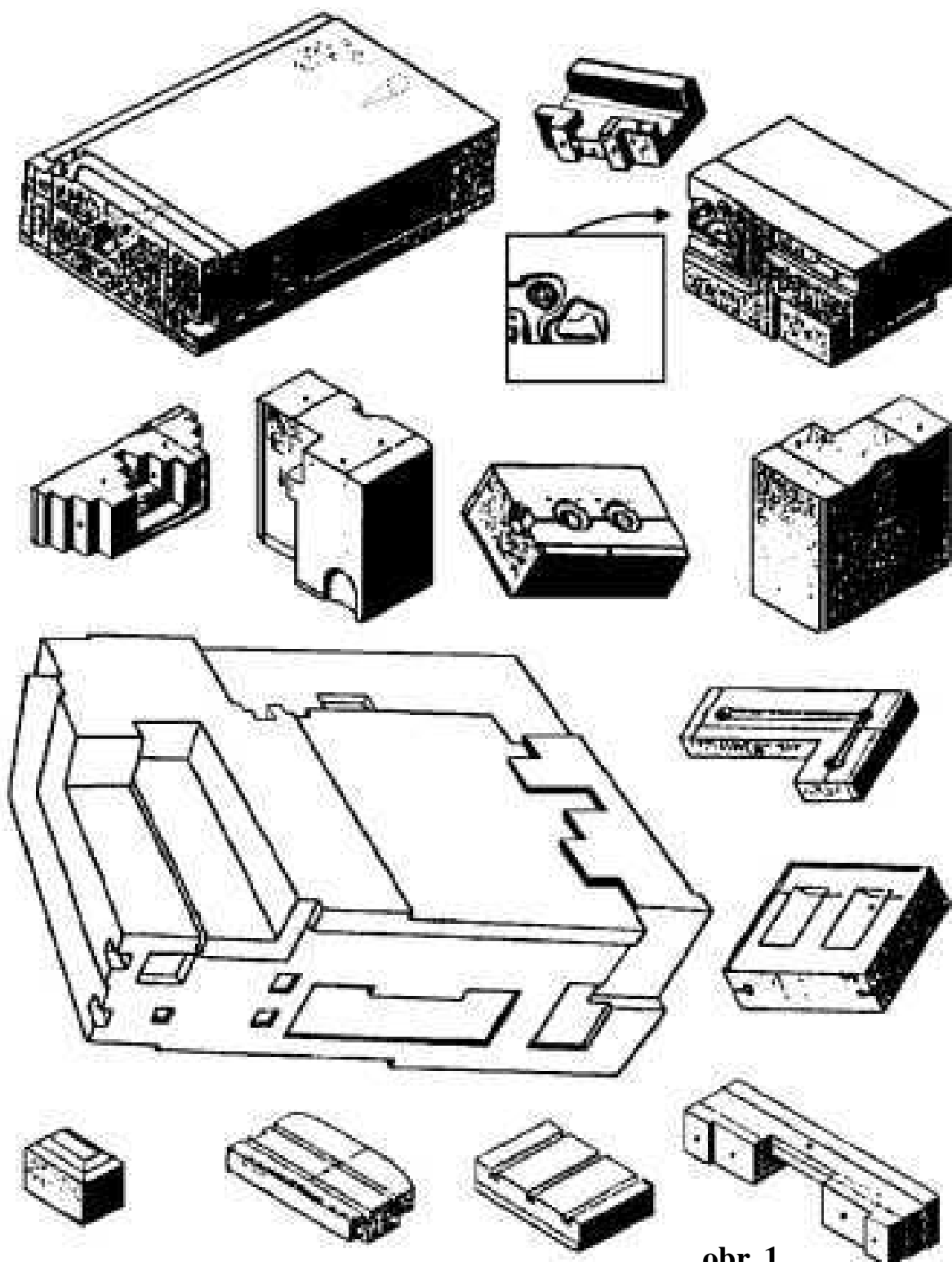
Byla objevena „ruinová pole“ nazdařbůh nakupených a velmi tvrdých, většinou andezitových (zvonivcových) útvarů. Jejich přesně a jemně opracovaný povrch proti všemu očekávání nejeví nejmenší stopy použití primitivních nástrojů. Jsou zatvrzele považovány za konstrukční prvky jakési stavby, přestože uspořádání hladkých, ostrými hranami vymezených ploch nedává logický smysl.

Mám chuť se vsadit, že jde o matrice, sloužící buď přímo *k odlévání kovů*, anebo *jako formy na výrobu keramických součástek* či jako modely ke zhotovování *částí velmi přesných keramických odlévacích forem*. Kamenná „kopyta“ mohla být využita i k přímému tvarování plechů. Malé předměty, jako nýty, tenké plechy a prefabrikáty na výrobu drátů, lze (s ohledem na ztrátu tepla) vyrobit litím do otvorů, žlábků nebo mezi opracované kamenné bloky.

Příkladem v tomto směru jsou kameny „zříceniny“ *Puma Punku* („brány pumy“) poblíž bolívijského *Tiahuanacu*. Z těch se archeologové už léta marně snaží rekonstruovat jakousi stavbu (obr. 1). Na tvaru otvorů a opracování jednotlivých ploch nezáleží. Musíme je vnímat jako „střih“. Jednotlivé díly krejčovského střihu na pánské sako, nota bene roznesené větrem po náměstí, ostatně také ničím nepřipomínají finální kus oblečení... Rekonstrukce je samozřejmě snazší, známe-li konečný výrobek. Jako by tu kdosi za použití dostupných materiálů stavěl cosi jako letoun nebo kosmický koráb...

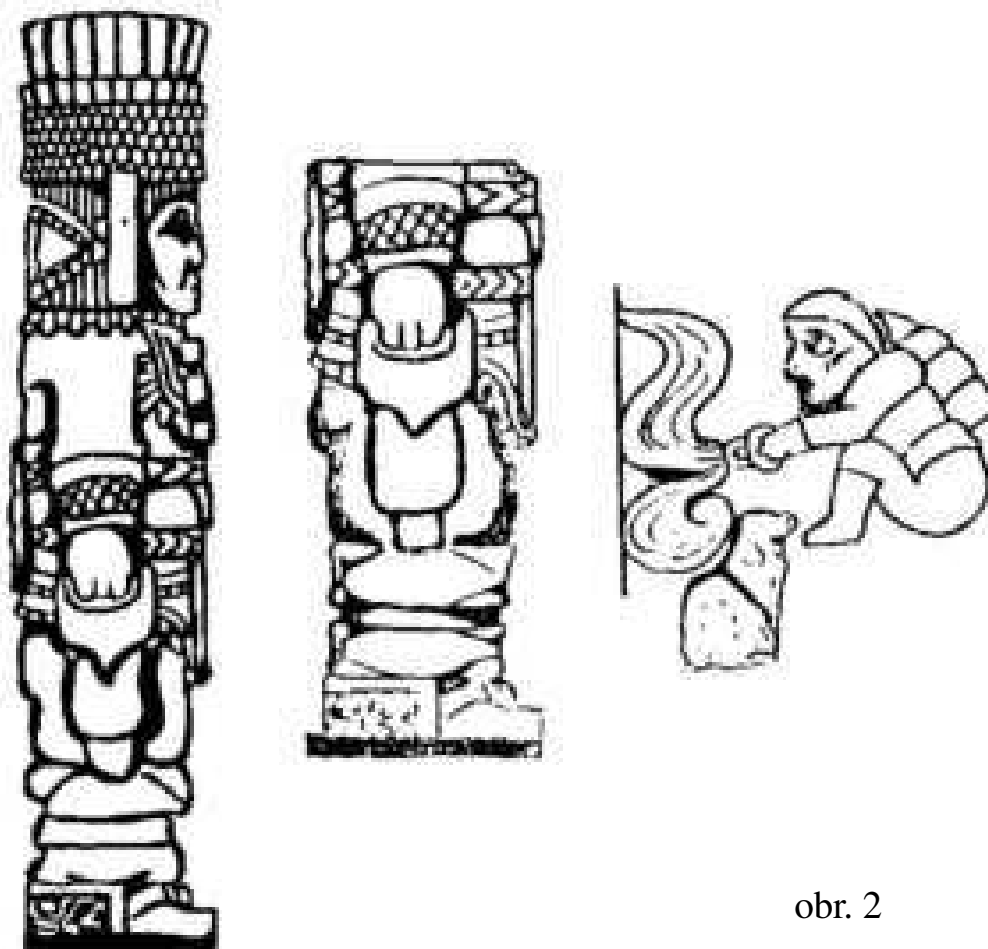
Po jistých zkušenostech (viz *Bestseller v kameni*) doporučuji počítačovou analýzu těchto *matric* pomocí programu, schopného porovnávat vzájemné vztahy jednotlivých ploch a hran. Jen tak se dá zjistit, jaké **trojrozměrné předměty** plnící logickou funkci mohou vzniknout ohýbáním a spojováním podle nich zhotovených polotovarů!

V blízkém okolí obdobných nálezů je třeba hledat staré rudné doly nebo vydatné zdroje paliv. V neposlední řadě je nutno prověřit transportní příležitosti, zejména dřívější splavnost jezer a řek. Vymykalo by se logice, kdyby lidé veškeré nezbytnosti dopravovali k formám; místa nálezů matric jsou s nejvyšší pravděpodobností shodná s místy použití. Musíme se pít po strategických výhodách; vydatných zdrojích rud, snadno dostupných paliv, nebo po...
... ale ne, hezky postupně – všechno má svůj čas a tato kniha osm a půl kapitoly. Není mi známo, že by jakékoli „zříceniny“ podobného druhu byly někdy seriózně posouzeny z uvedených hledisek.

obr. 1

Příkladem podobného způsobu zpracování kovů je Dänikenem popsáný „klobouk“, vystavený v bogotském Muzeu zlata. Druhou polovinu formy, která zřejmě sloužila k odlévání podobného nebo totožného výrobku, ovšem objevil v Turecku... Tato neprozřetelně zveřejněná okolnost okamžitě vedla „odborníky“ k tomu, aby se oficiálně případem vůbec nezabývali – a „turecká forma“ podivuhodně rychle zmizela kdesi v šeru muzejního depozitáře...

obr. 2

Předpokládám, že velmi tenké plechy z popuštěného (žiháním změkčeného) materiálu byly opracovávány tepáním a tvarováním na účelně formovaném povrchu velmi tvrdého kamene. Takto připraveným plechům lze během tvarování či po něm dodat různými postupy tvrdost a pružnost. Například už samotným tepáním nebo následným žiháním a kalením v lázních, obsahujících vhodné soli a podobně. Je třeba dodat, že ti, jimž bez ohledu na původ a úmysly říkám Návštěvníci, užívali k výrobě forem jakéhosi náradí, jímž dokázali opracovat i velmi tvrdou horninu jako hroudu másla. Tentýž nástroj mohl sloužit i tvarování nebo svařování kovů. Po často zobrazených nástrojích (obr. 2), s výjimkou ukázek účinků na kámen, čímž jejich uživatelé vyprodukovali pár zapeklitých „kamenných záhad“, zatím nebyla nalezena ani stopa. Možná je to tak lepší. Tento víceúčelový příruční aparát, připomínající hornickou vrtačku, zřejmě sloužil i jako velmi účinná zbraň...

Tak jako dnes byla na Středním východě od nepaměti využívána mohutná naleziště zemního oleje, plynu, asfaltu a ostatních přirozených ropných produktů; některé, jako *asfalt* a *bitumen*, byly těženy přímo z povrchu. Není divu, že se dosud první známá velká civilizace na eurasijském kontinentu usídlila právě zde, v pozdější „zemi Strážců“ (Šumeru).

Místní nevýhody, jako například naprostý nedostatek kovů a stavebního kamene, bohatě vyvažovaly mohutné podzemní zdroje energie. Rudné doly, odkud se cenné suroviny dovážely na speciálně upravených lodích, byly poměrně daleko.

Když odešli „bohové“, padl i pomyslný plot dělící dva světy. V rukou sumerských „velekněží“ zůstaly rozsáhlé znalosti. Hliněné tabulky prezentují dlouhé seznamy petrochemických výrobků. Mezi nimi je mnoho druhů asfaltu, hojně používaného nejen na stavbách a při stavbě silnic, ale dokonce i k výrobě celé řady účinných léčiv.

Víme, že Sumerové užívali flotilu specializovaných nákladních lodí a skvěle se vyznali v nautice. Mimoto pěstovali velké množství jinde neznámých kulturních rostlin, disponovali rozsáhlými lékařskými, matematickými, astronomickými, metalurgickými a architektonickými znalostmi, a tak dále.

I když mne naplňuje obdivem pokrok, dosažený lidstvem za pouhých pár tisíciletí, a to i přesto, že zde vytrvale působila a dosud působí (jen Bůh ví proč trpěná...) síla, považující brždění vývoje za své nezadatelné právo, ba dokonce za svatou povinnost, nelze se nezmínit o slepotě, s níž se potácíme kupředu.

System řízení nynější civilizace je nesmírně neekonomický, ztrátový a těžkopádný. Příliš snadno se uspokojíme s dílčími výsledky, které nás, z jakýchsi podivných a těžko pochopitelných důvodů, nutí považovat náš pokažený svět za svět, v němž bylo dosaženo jakéhosi velkého a dosud nikdy nebývalého Pokroku. Aby to bylo pravdou, museli bychom se oprostít od množství zcela zbytečných věcí, stejně nesmyslných, jako je elektrický nůž sloužící pouze ke krájení chleba, a především zkostnatělých myšlenkových postupů...

Po ústupu církví z řízení veřejného života bylo na takto uvolněný piedestal vyzdviženo odvětví lidské činnosti zvané věda, jíž toto místo rovněž nepřísluší. Zveřejňované výsledky historicko-vědeckého bádání ve valné většině případů slouží jen další „petrifikaci“ stavu, za kterého je převážná část lidstva udržována v hlubokém omylu. **Prokazatelně úmyslně** jsou nadále zatajovány stovky pečlivě zdokumentovaných a ověřených poznatků o tom, že všechno vlastně bylo úplně jinak.

Proč to? Odpověď je nasnadě: Protože obecné přijetí znalostí neslučitelných se současnými teoriemi by znamenalo neodvratný konec, nebo přinejmenším **úplnou revizi základů většiny oborů „ateistické“ vědy**. Jde o „víc“ než o vědeckou pravdu! Tady totiž „jde o koryta“!

Pod hladinou viditelného dění však odjakživa existuje i jiná věda. Výsledky jejího bádání se nezveřejňují. Tato kryptověda se kryje dokonale fungujícím

dezinformačním aparátem obrovského rozsahu. Přední dezinformátoři zauímají vysoká postavení v oblasti oficiální vědy – a nejen tam. Z těchto pozic kontroly vývoj a starají se (obdobně jako církve) o to, aby náhodou nebylo „objeveno“ a zveřejněno to, co zveřejněno být nemá, nemusí, nebo má zůstat „neobjevitelným“. Jisté věci vždy byly a zůstávají výsadou novodobých lidských „bohů“ ovládajících světovou politiku, jejíž protagonisté jsou jen kaširované loutky řízené ze zákulisí...

Církve se plaví na protilehlé straně paluby téhož voru; jim by zveřejnění skutečného významu textů, které jako doutnákem a rozbuškou opatřená nálož paradoxně tvoří hlavní opěrný pilíř konstrukce jejich dogmat, zasadilo poslední, tentokrát už smrtelnou ránu.

Tyto síly dodnes společně drží pod pokličkou informace, jejichž využití by během několika málo let mohlo úplně změnit tvář tohoto světa.

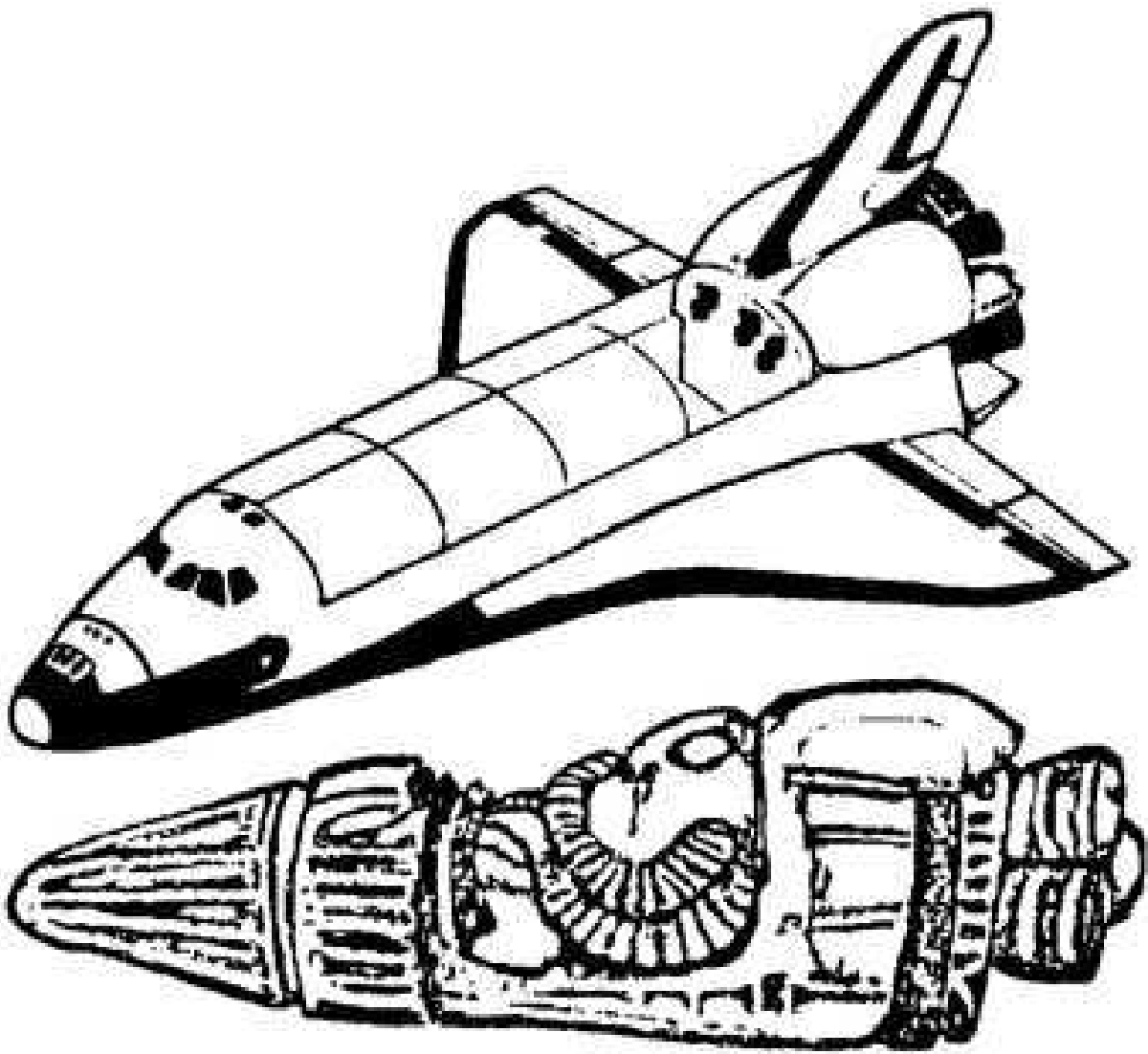
Dávní „bohové“ před tehdejšími lidmi pečlivě střežili tajemství energie, pohánějící jejich stroje, letadla a raketové lodě. V následujících kapitolách se spolu vydáme po stopách technologie, která, pokud bude pochopena, přijata a využita, může lidstvo přivést na práh nového věku – nebo na cestu definitivního sebezničení.

Za předpokladu, že bychom přitom konečně jednou dokázali použít rozum, by tato změna nemusela být k horšímu...

Je to na nás. Buď se budeme chovat jako lidé používající mozek, nebo jako pro výstrahu Egypťany zobrazované opice mávající špičatými noži...

Možná tím chtěli naznačit, že opicím nůž do ruky nepatří!

Jiří Wojnar, Waveland, květen 2001

obr. 3

I. Příznaky doby

Zaslepené nahrazení víry darwinismem patří mezi nejnebezpečnější události posledního století. Darwinismus udělal z národního a rasového egoismu mravní normu.

Erich Fromm

Naše doba je prodchnuta médii vyvolávaným nemístným nadšením a bezmeznou vírou v neomezené možnosti lidstva, podporovaného zdánlivě nevyčerpatelným a stále rozšiřovaným receptářem vědeckých poznatků, zhodnocovaných ve stále báječnějších technikách a technologiích. Nepřetržitý vývoj nakonec přinese lidstvu nikdy nekončící blahobyty. Amen.

To je, jak vyplývá z průzkumů veřejného mínění, prováděného příslušnými firmami sloužícími zájmům platících zákazníků, všeobecný názor dnešního průměrného, televizními seriály otupělého člověka, ať už žije v USA nebo na „starém kontinentu“. Podívejme se blíže, jak dalece nás k takovým tvrzením opravňuje skutečnost.

Věda

Zdánlivě rozsáhlé vědecké znalosti, umně kamuflované pláštíkem každému oboru vlastní (odborné) zastírací hantýrky, se při bližším pohledu smrští na žalostnou hromádku základních vědomostí, jejichž využití se s několika nepodstatnými obměnami vnějšího vzhledu konečného komerčně využitelného produktu donekonečna opakuje. Poznatky, vymykající se zažitým schématům, se proti předsudku „to jinak nejde“, nebo „tak to děláme odjakživa a doposud se to vždy osvědčilo“, prosazují jen nesmírně obtížně.

Lidé pohodlně uvelebení na vysokých trůnech moci nemají o skutečný pokrok zájem. Současný stav jim vyhovuje. Asi tak jako dřívějším sumerským „bohům“. Všechno souvisí se vším. Ukažme si to na příkladu energie.

Tisíce jaderných fyziků a inženýrů se ve skutečnosti starají o provoz vylepšených větrných mlýnů, kombinovaných s tlakovým hrcem pana Papina... Je to tak. Absolutní většina elektrické energie na tomto světě je vyráběna vařením vody. Jediným „pokrokem“ je obměna užitého paliva.

Navenek se tvrdí, že v zájmu udržení kvality jakž takž dýchatelného ovzduší ustupujeme od spalování sluneční energie akumulované ve fosilních zásobách (uhlí, ropa) a přecházíme ke zdrojům zbylým po vzniku sluneční soustavy. Vůči smrdutým uhelným elektrárnám se ovšem změnil jen vnější vzhled a do bílých plášťů navlečení vysokoškolsky vzdělaní topiči dnešních dnů, i když by jejich šéfové rádi, už nesmí sypat popel na chodník.

Prostý Wattův regulátor nahradily ventily řízené „neomylnými“ počítači a klasický teploměr vystřídalo elektronické čidlo. Celek je obalen betonovou nebo ocelovou slupkou, která prý lidem v případě havárie poskytne čas k opuštění ohroženého území, na něž se už nikdy nebudou moci vrátit.

Po neblahých událostech, a to zdaleka nejen v Černobyli, který, doufejme, učinil definitivní tečku za epochou trestuhodné bezstarostnosti, víme, že počáteční optimismus techniků, tvrdících, že bezpečně zvládli problematiku bezpečnosti jaderných elektráren, byl jen velmi nebezpečnou a draze zaplacenou iluzí. Žonglování s grafy a statistikami je nebezpečná ukolébavka. O důsledcích vyprávějí osudy statisíců tak či onak postižených lidí. Ale to jsou úplně jiné, málokde a málokdy zveřejněné statistiky.

Těžko však lze z pozice konzumenta, kterým jsem, zatracovat zdroj energie, za který údajně nemáme rozumnou alternativní náhradu; pouze konstatuji, že za všechno se musí tak či onak platit. Smutné je, že součet nákladů vynaložených na odstraňování následných ekologických škod, jsou-li vůbec ještě odstranitelné nebo vyčíslitelné, je mnohem vyšší než prostředky uvolňované na výzkum decentralizovaných alternativních zdrojů.

Záměrně vypichuji slovo decentralizace.

Jakákoli možnost získávání energie z jiných než soustředěných zdrojů nahánění energetické lobby husí kůži – nutně znamená oslabení prakticky neomezené moci, ovládající dnešní svět.

Vzdělání

Energie je krví technické civilizace, kouzelným proutkem v rukou chytrých „šamanů“, opravdových a díky obrovské koncentraci kapitálu v podstatě neomezených vládců tohoto materialistického světa.

Kontinenty posetými sítí milionů benzinových pump prorůstají nervová vlákna energetických rozvodů. Členové exkluzivního klubu, uhníždění ve správních radách olejářských a elektrárenských společností, jsou všude na světě lidmi nadmíru mocnými; energetika viditelně hýbe ukazateli ekonomického a politického vývoje všech zemí.

Síla kapitálu nadnárodních energetických společností přitom nepřímou do-
sazuje do funkcí vybrané politiky – to v širších souvislostech umožňuje uplatňování nepřímého vlivu na obsazování důležitých státních úřadů, a tím v konečném efektu i přímý vliv na výkon moci.

Energetickými lobby dosazované státní správy mimo jiné řídí a spravují i vzdělávací systém. Vše je bezpečně provázáno. Pak je naprosto přirozené, že školy vychovávají děti a studenty v konformním duchu „rozumného, žádoucího vývoje“. Něco jiného totiž nikoho ani nenapadne. Albert Einstein kdysi řekl,